

Sygn. akt. II K 781/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w (...) - Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Jarosław Przesmycki

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Bajerska

przy udziale Prokuratora Marcina Licznarskiego

po rozpoznaniu w dniach 2.02.2016 r., 7.04.2016 r., 11.05.2016 r., 8.09.2016 r., 15.09.2016 r. sprawy karnej

R. Z. (1)

s. A. i J. z d. L., urodzonego (...) w G.,

zam. (...)-(...) G. ul. (...), obywatelstwa polskiego, o wykształceniu średnim, z zawodu stolarza, pesel (...), karanego sądownie;

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 2 maja 2015 r. w G., w (...) (...) używając przemocy polegającej na szarpaniu, zapieraniu się, wrywaniu zmusił funkcjonariusza policji sierż. sztab. Ł. M. z K. w G.

do zaniechania prawnych czynności służbowych związanych z pobraniem krwi

do badań na zawartość alkoholu, w wyniku czego doprowadził do upadku Ł. M. na posadzkę i spowodował u niego obrażenia w postaci urazu skrętnego nadgarstka lewego;

tj. o czyn z art. 224 § 2 kk

II. w dniu 2 maja 2015 r. ok. godz. 18:15 w G. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym po drodze publicznej samochód osobowy marki B. (...) o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości, wynik I badania krwi pobranej o godz. 21:05 1,83%, wynik II badania krwi pobranej o godz. 22:05 1,48%, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej karanym prawomocnym wyrokiem Sadu Rejonowego w (...) sygn. akt (...) za kierowanie samochodem w stanie nietrzeźwości;

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 kk

o r z e k ł:

stosując w myśl art. 4 § 1 kk przywołane poniżej przepisy w brzmieniu obowiązującym

do dnia 18 maja 2015 r.

I. Oskarżonego **R. Z. (1)** uznaje za winnego czynu zarzucanego mu

w punkcie I aktu oskarżenia, to jest występku z art. 224§2 kk i za to na mocy tego przepisu wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Oskarżonego **R. Z. (1)** uznaje za winnego czynu zarzucanego mu

w punkcie II aktu oskarżenia, to jest występku z art. 178a§1 i 4 kk z tym ustaleniem, że stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego o godz. 18:15 wynosiło ponad 2‰ alkoholu i za to na mocy art. 178a§4 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

III. Na mocy art. 42§1 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 (sześciu) lat.

IV. Na mocy art. 85 kk w zw. z art. 86§1 kk łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I. i II. wyroku i w ich miejsce wymierza oskarżonemu **R. Z. (1)** karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

V. Na mocy art. 63§1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary okres zatrzymania od 2 maja 2015 r. do 3 maja 2015 r. i 25 sierpnia 2015 r. przyjmując, że jest on równoważny trzem dniom kary pozbawienia wolności.

VI. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł. (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty i obciąża go kosztami postępowania w kwocie 497,28 zł. (czterysta dziewięćdziesiąt siedem złotych 28/100).

Sygn. akt II K 781/15

UZASADNIENIE

Oskarżony R. Z. (1) był wcześniej karany sędownie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt (...) oskarżony został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na 3-letni okres próby oraz orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat, zaliczając mu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 10 sierpnia 2014 r.

dowód: karta karna k. 4-5 zbioru H, odpis wyroku k. 9 zbioru G

W dniu 2 maja 2015 r. około godziny 18.15 I. S. jechała samochodem z osiedla (...) na osiedle (...). W czasie jazdy na ul. (...) zatrzymała się na skrzyżowaniu. Wtedy w tył jej samochodu uderzył samochód marki B. o numerze rejestracyjnym (...). Samochodem tym kierował oskarżony, który był nietrzeźwy. Miał w organizmie ponad 2 ‰ alkoholu. Pokrzywdzona poprosiła oskarżonego aby zjechał na pobocze drogi. Oskarżony jednak ominął jej pojazd ocierając zderzak po czym uciekł.

W dniu 2 maja 2015 r. funkcjonariusze Komendy Miejskiej Policji w G. Wydział Ruchu Drogowego – M. K. i Ł. M. – pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym radiowozem oznakowanym. Około godziny 18:50 z polecenia oficera dyżurnego K. w G. udali się do siedziby komendy, gdzie oczekiwali na nich świadek I. S., która oświadczyła, że na ul. (...) kierujący srebrnym samochodem B. najechał na tył jej pojazdu i następnie oddalił się w kierunku osiedla (...) w G.. Świadek wskazała, że kierujący pojazdem B. wyglądał na osobę nietrzeźwą. W tym czasie policjant M. K. zadzwonił do swojego kolegi, również policjanta, mieszkającego w bloku na osiedlu (...), który poinformował, że na parkingu przed jego blokiem stoi srebrny samochód B. na „(...)” numerach. Wcześniej bowiem były zgłoszenia, że taki pojazd porusza się po osiedlu. Wobec tego w/w funkcjonariusze policji udali się na osiedle (...), gdzie na parkingu przy ulicy (...) dostrzegli srebrny samochód marki B. o numerach rejestracyjnych (...), którego przód był uszkodzony. W środku samochodu, na miejscu kierowcy, siedział oskarżony R. Z. (1). Oskarżony nie chciał się wylegitymować, nie chciał okazać swoich dokumentów i dokumentów od pojazdu, zachowywał się agresywnie. Od oskarżonego czuć było alkohol. Oskarżony został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu – wynik 1,10 mg/l o godzinie 19.05. Na miejsce przyjechała świadek I. S., która rozpoznała oskarżonego oraz pojazd B.. Na miejsce zdarzenia przyjechała również świadek R. Z. (2), żona oskarżonego. Następnie oskarżony został przewieziony do (...) Szpitala (...) im. dr. W. B. w G., celem pobrania krwi do badania na zawartość alkoholu. Z uwagi na fakt spokojnego zachowywania się oskarżonego oraz ułatwienia służbom medycznym czynności pobrania krwi – zdjęto oskarżonemu

kajdanki. Po ich zdjęciu oskarżony odmówił oddania krwi do badania. Wówczas funkcjonariusze policji zastosowali siły fizycznej wobec oskarżonego. Oskarżony nie wykonywał poleceń policjantów. Zaczął stawiać opór poprzez odciąganie ramienia, wrywanie się i zapieranie nie pozwalając sobie wbić igły strzykawki. Doszło do szarpaniny funkcjonariuszy z oskarżonym w wyniku której policjanci M. K. i Ł. M. wraz z oskarżonym upadli na podłogę gabinetu lekarskiego. Dopiero na podłodze udało się funkcjonariuszom obezwładnić oskarżonego, któremu ponownie założona kajdanki. W wyniku upadku policjant Ł. M. doznał obrażenia w postaci urazu skrętnego nadgarstka lewego. Ostatecznie pobrano od oskarżonego krew, w której o godz. 21.05 stwierdzono stężenie alkoholu w wysokości 1,83%, a o godzinie 22.05. stężenie alkoholu we krwi wyniosło 1,48%. W chwili przeprowadzania czynności ustalających stan trzeźwości oskarżonego znajdował się on już w fazie eliminacji alkoholu z organizmu.

Dowody: częściowe wyjaśnienia oskarżonego R. Z. (1) – k. 37, 39, k. 1-3, 6-7, 9v-10 zbioru E; zeznania – M. K. – k. 38, k. 5v zbioru C; I. S. – k. 10-11 zbioru C; P. P. (1) (ur. w G.) – k. 39; Ł. M. – k. 38v, k. 1-2 zbioru C; J. D. – k. 37v-38; A. P. – k. 37v, k. 20v zbioru C; A. D. – k. 52; pismo świadka I. S. – k. 32; opinie sądowno-lekarskie k. 2, 6, 7, 9-10 zbioru F; protokoły użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego k. 1,2 zbioru H; protokoły pobrania krwi k. 3,4 zbioru H;

Oskarżony R. Z. (1) w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 224 § 2 kk. Nie przyznał się natomiast do popełnienia czynu z art. 178 § 1 i 4 kk. Wyjaśnił w postępowaniu przygotowawczym, że nie kierował on samochodem w dniu 2 maja 2015 r. Rano dał samochód P. P. (1) i ten przez cały dzień był kierowcą. W tym czasie oskarżony był u koleżanki A. D.. Około godziny 19 podpisał umowę sprzedaży samochodu z P. P. (1), który zostawił samochód pod blokiem przy ul. (...) w G. i pojechał po pieniądze. Oskarżony zaś pozostał przy samochodzie i czekając na P. P. (1) został podjęty do kontroli przez policję. Stał wówczas przy samochodzie, nie siedział w jego środku. Wyjaśnił, że tego dnia spożywał alkohol. Podczas kolejnego przesłuchania w komendzie policji oskarżony wyjaśnił, że samochód B. sprzedał 5 maja 2015 r. Na tą okoliczność sporządził umowę kupna-sprzedaży z P. P. (1). Nie pamiętał kiedy P. zabrał samochód, nie pamiętał dokładnie kiedy P. P. (1) był w G.. Na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2016 r. oskarżony podtrzymał swoje wcześniejsze wyjaśnienia. Wskazał, że w dniu 2 maja 2015 r. jego samochodem jeździli inni kierowcy – jedna osoba z B. i jedna z T..

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. Z. (1) k. 37, 39, k. 1-3, 6-7, 9v-10

zbioru E, wyjaśnienia oskarżonego złożone w charakterze podejrzanego o popełnienie wykroczenia – k. 14 zbioru G

Zdaniem Sądu wyjaśnieniom oskarżonego dotyczącymi zarzutu pierwszego, w zakresie art. 224 § 2 kk, należy dać wiarę, bowiem są logiczne, rzeczowe i spójne zeznaniami świadków, tj. funkcjonariuszy policji, a w szczególności samego pokrzywdzonego Ł. M..

Sąd dał również wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, w zakresie jakim przyznał się on do tego, że w dniu zatrzymania spożywał alkohol, bowiem są spójne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności z protokołami użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego oraz wynikiem badań krwi oskarżonego. Podkreślić należy, że oskarżony nie zgłaszał uwag, ani zastrzeżeń co do sposobu przeprowadzenia badań oraz nie kwestionował wartości wyników.

Sąd natomiast uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego nie przyznającego się do tego, że w dniu 2 maja 2015 r. jeździł samochodem będąc w stanie nietrzeźwości, bowiem są one nielogiczne, niespójne i sprzeczne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. W ocenie sądu jest to linia obrony oskarżonego nakierowana na uniknięcie odpowiedzialności karnej.

Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie pozostają w zupełnej sprzeczności z zeznaniami świadka I. S., którym Sąd dał w całości wiarę, bowiem są spójne, logiczne i rzetelne. Świadek I. S. przyjechała na parking, gdzie funkcjonariusze policji zatrzymali oskarżonego i w jego osobie rozpoznała sprawcę, który chwilę wcześniej kierując srebrnym samochodem B. najechał na tył jej samochodu, po czym odjechał z miejsca zdarzenia. W ocenie Sądu zeznania te są obiektywne. S. nie zna oskarżonego, rozpoznał go pomimo, że oskarżony zmienił ubiór co świadczy o tym, że świadek

uważnie przyjrzał się oskarżonemu, dostrzegł zmiany w jego ubiorze. Logiczne też jest, że gdyby oskarżony był trzeźwy to nie uciekałby z miejsca kolizji.

Natomiast twierdzenie oskarżonego, że w dniu popełnienia czynu samochodem jeździł P. P. (1) nie ma racji bytu w świetle zeznań samego P. P. (1), ur. w G.. Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka uznając je za szczere i rzetelne. Świadek ten zeznał przed Sądem, że nie zna oskarżonego, w dniu 2 maja 2016 r. nie był w G. oraz nie kupował od oskarżonego samochodu B..

Podobnie Sąd ocenił zeznania P. P. (1) (ur. w C.). Świadek ten zeznał wprawdzie, że zna oskarżonego, ale nie jeździł tym samochodem.

Z kolei twierdzenie oskarżonego, że w dniu, w którym doszło do inkrymionowanego zdarzenia przebywał u koleżanki A. D., w toku postępowania nie zostały przez potwierdzone przez tego świadka. Świadek A. D., co prawda zeznała, że w maju 2015 r. spotykała się z oskarżonym, lecz rzadko, a dnia 2 maja 2015 r. zupełnie nie pamięta.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. D. chociaż nie były one zbyt szczegółowe. Niemniej jednak zeznania te były logiczne, konsekwentne i nie zawierały wewnętrznych sprzeczności. Sąd nie znalazł powodów, by zeznania te kwestionować.

O fakcie prowadzenia przez oskarżonego samochodu w stanie wskazującym na spożycie alkoholu świadczą również inne okoliczności. Podczas interwencji Policji oskarżony siedział po stronie kierowcy, a na miejscu świadkowie nie zaobserwowali przy tym żadnych osób trzecich, które mogłyby kierować autem zamiast oskarżonego. Wersja, że samochodem kierował ktoś inny pojawiła się też na późniejszym etapie postępowania i stanowiła przyjętą linię obrony.

Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom świadków Ł. M. i M. K., będących funkcjonariuszami policji. Świadczyli ci w swoich zeznaniach opisali przebieg zatrzymania oskarżonego. Ich relacje korespondują ze sobą, z zeznaniami innych świadków i dowodami nieosobowymi m.in. protokołami użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego. Z zeznań świadków wynika, że oskarżony siedział w samochodzie na miejscu kierowcy, a od niego czuć było woń alkoholu. Na miejscu zatrzymania oskarżony został poddany przez funkcjonariuszy policji badaniu urządzeniem na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, które wykazało 1,10 mg/l. Świadczyli jako osoby obce dla oskarżonego nie miały żadnych powodów do tego, by relacjonować przebieg czynności służbowych i opisywać zachowanie oskarżonego niezgodnie z prawdą.

Sąd dał również wiarę zeznaniom funkcjonariuszy policji – A. P. i J. D.. Ich zeznania są bowiem logiczne, spójne, świadkowie ci nie mają ponadto żadnego interesu w bezpodstawnym obciążaniu oskarżonego. Świadek A. P. udzielił informacji na temat stojącego przy bloku w którym mieszka srebrnego samochodu B., natomiast świadek J. D. został wezwany do szpitala w związku z awanturą wywołaną przez oskarżonego.

W sprawie został przeprowadzony dowód z opinii retrospektywnej. Z jej treści niewątpliwie wynika, że około godziny 18.15 w dniu 02.05.2015 r., w czasie kolizji drogowej ze świadkiem I. S., stężenie alkoholu we krwi oskarżonego wynosiło ponad 2‰.

Brak jest podstaw do zakwestionowania wyników badań trzeźwości oskarżonego przeprowadzonych przez policjantów, prawidłowości pobrania do badań krwi i sporządzonych na ich podstawie ekspertyz, opinii sądowo-lekarskiej oraz retrospektywnej opinii biegłego. Opinia oraz czynności procesowe zostały wykonane profesjonalnie, przez podmioty fachowe. Opinię biegłego sądowego J. P. cechuje kompletność, logiczność wyводу i jasność sposobu rozumowania, a wnioski tej opinii są czytelne i nie budzą wątpliwości.

W oparciu o analizę i ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, iż wina oskarżonego co do popełnienia obu zarzucanych mu czynów została udowodniona w sposób niewątpliwy.

Przepis art. 224 § 2 k.k. stanowi iż karze podlega , kto stosuje przemoc lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego albo osoby do pomocy mu przybranej do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej.

W powyższej sprawie oskarżony R. Z. (1) wypełnił wszystkie znamiona czynu zabronionego z art. 224 § 2 k.k., albowiem w dniu 2 maja 2015 r. w G., w Szpitalu Miejskim im. (...) używając przemocy polegającej na szarpaniu, zapieraniu się, wrywaniu zmusił funkcjonariusza policji sierż. sztab. Ł. M. z K. w G. do zaniechania prawnych czynności służbowych związanych z pobraniem krwi do badań na zawartość alkoholu, w wyniku czego doprowadził do upadku Ł. M. na posadzkę i spowodował u niego obrażenia w postaci urazu skrętnego nadgarstka lewego.

Art. 178a § 1 kk stanowi, iż karze podlega ten kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Natomiast przepis art. 178a § 4 k.k. stanowi, że jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Należy stwierdzić iż, wszystkie wyżej wskazane w art. 178 a § 1 k.k. przesłanki zostały spełnione przez oskarżonego, bowiem w dniu 2 maja 2015 r. ok. godz. 18:15 w G. na ul. (...) prowadził on w ruchu lądowym po drodze publicznej samochód osobowy marki B. (...) o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości, stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego o godz. 18:15 wynosiło ponad 2‰, wynik I badania krwi pobranej o godz. 21:05 1,83‰, wynik II badania krwi pobranej o godz. 22:05 1,48‰.

Ponadto w dniu 2 maja 2015 r. oskarżony R. Z. (1) kierując pojazdem mechanicznym samochodem B. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w wyroku Sądu Rejonowego w (...) z dnia 27 listopada 2014 roku, sygn. akt (...) którym został skazany za czyn z art. 178 a § 1 k.k. środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat obowiązującego do 10.08.2016 r.

Tym samym oskarżony wypełnił również wszystkie znamiona czynu z art. 178a § 4 k.k.

Osobnej analizy wymaga natomiast ustalona przez Sąd wysokość stężenia alkoholu etylowego w organizmie oskarżonego w chwili prowadzenia przez niego wskazanego powyżej pojazdu. Jak wynika z przedstawionej przez biegłego opinii, w okresie pomiędzy 23:10 a 00:46 (tj. pierwszym i ostatnim pomiarem) stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego systematycznie spadało. Powyższe jednoznacznie świadczy o tym, że R. Z. (1) znajdował się już wówczas w fazie eliminacji alkoholu z organizmu. Mając powyższe na uwadze, biegły dokonał badania retrospektywnego, w którym ustalił, iż o godzinie 18:15, a więc w momencie kiedy świadek I. S. widziała jak oskarżony odjeżdża z miejsca kolizji w stronę osiedla (...) mógł mieć stężenie alkoholu w organizmie na poziomie nawet 2,28 ‰. Zważywszy jednak na fakt, iż w sprawie nie da się ustalić w jakim etapie fazy eliminacji alkoholu z organizmu znajdował się oskarżony w momencie dokonania pierwszego badania o godzinie 19:05 (oskarżony bowiem nie podał wiarygodnych ilości i rodzaju spożytego alkoholu oraz przedziału czasowego w którym alkohol był spożywany), Sąd przyjął w tym zakresie na korzyść oskarżonego, iż w końcowym momencie prowadzenia pojazdu stężenie to wynosiło ponad 2‰. Jest to bowiem wartość najbliższa końcowemu momentowi prowadzenia pojazdu przez oskarżonego, który nastąpił na trochę ponad godzinę wcześniej. Zakładając nawet, iż oskarżony znajdował się o godzinie 19:05 na początku fazy eliminacji alkoholu, to biorąc pod uwagę również czas potrzebny na fazę wyrównywania stężeń, stan nietrzeźwości w momencie prowadzenia pojazdu nie mógł się istotnie różnić i mógł być wyższy, ale na pewno nie był niższy niż 2 ‰ alkoholu we krwi.

W ocenie Sądu zarówno okoliczności sprawy, jak i wina oskarżonego R. Z. (1) co do popełnienia przez niego czynów z art. 224 § 2 k.k. i art. 178a § 1 i 4 k.k. nie budzą wątpliwości.

Sąd zastosował w myśl art. 4 § 1 k.k. ustawę względniejszą dla sprawcy, tj. obowiązująca w chwili popełnienia przestępstwa.

Za popełnione przestępstwa Sąd wymierzył oskarżonemu następujące kary:

- za czyn z art. 224 § 2 k.k. na podstawie tegoż przepisu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.
- za czyn z art. art. 178a § 1 i 4 k.k. na podstawie art. 178 § 4 k.k. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

Wymierzając kary oskarżonemu Sąd wziął pod uwagę dyrektywy zawarte w art. 53 kk, bacząc aby wymierzone kary były współmierne do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów, a ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego.

Sąd wziął pod uwagę jako okoliczności obciążające duży stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu przejawiający się charakterze naruszonego przez oskarżonego dobra oraz okoliczności działania oskarżonego. Oskarżony naruszył bowiem dobro chronione prawem jakim jest prawidłowa i niezakłócona działalność organów państwowych i samorządu terytorialnego oraz ich funkcjonariuszy. Oskarżony narażał również bezpieczeństwo innych uczestników ruchu drogowego (albowiem co jest notoryjne wiadomo, w stanie nietrzeźwości postrzeganie i prawidłowe reagowanie na sytuację drogową jest w znacznym stopniu utrudnione). Nadto jako okoliczność obciążającą Sąd przyjął wysoką nagminność przestępstw popełnianych przez sprawców w stanie nietrzeźwości, oraz fakt iż oskarżony kierował kolejny raz pojazdem mechanicznym mimo skazania go za czyn z art. 178a § 1 k.k. Orzeczony wobec niego prawomocnym wyrokiem środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okazał się bezskuteczny. Oskarżony kierował pojazdem mechanicznym mimo iż nie posiadał do tego uprawnień, w stanie upojenia alkoholowego w okresie próby kiedy to oskarżony powinien zachowywać się w sposób wzorowy. Nie bez znaczenia jest to, że oskarżony spowodował kolizję drogową, po czym uciekł z miejsca zdarzenia, co świadczy o jego demoralizacji i dużym nasileniu złej woli.

W powyższej sprawie Sąd nie stwierdził istnienia wobec oskarżonego okoliczności łagodzących.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego karę łączną biorąc za podstawę kary pozbawienia wolności orzeczone w punkcie I. i II. wyroku i wymierzył oskarżonemu R. Z. (1) karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzekając wobec oskarżonego kara łączna pozbawienia wolności spełnia bowiem wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Winna spełnić wobec oskarżonego funkcję wychowawczą i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów. W niniejszej sprawie Sąd nie stwierdził istnienia warunków do zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego R. Z. (1). Oskarżony był już karany za to samo przestępstwo. Obecnie u oskarżonego stwierdzono stężenie aż ponad 2% alkoholu etylowego we krwi, tym samym kierując w takim stanie w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym stwarzał on bardzo duże zagrożenie, z resztą czego konsekwencją było spowodowanie kolizji drogowej. Ponadto biorąc pod uwagę fakt iż oskarżony był już karany, należy przyjąć iż orzeczona wcześniej wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie spełniła wobec niego funkcji wychowawczej i prewencyjnej. Oskarżony nadal popełnia przestępstwa przez co nie daje żadnej gwarancji, że w przyszłości nie popełni kolejnych przestępstw. Dlatego tylko bezwzględna i surowa kara pozbawienia wolności może skłonić oskarżonego do refleksji nad swoim zachowaniem i powstrzymać go od popełnienia w przyszłości podobnych przestępstw. Kara ta winna spełnić przede wszystkim wobec oskarżonego funkcję represyjną, a dla innych kierowców wychowawczą

Orzekając wobec oskarżonego R. Z. (1) zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 lat, Sąd postąpił zgodnie z dyspozycją art. 42 § 2 k.k. . Sąd uznał bowiem , iż okres 6 lat jest wystarczający dla spełnienia roli represyjnej wobec oskarżonego. Tylko ten środek karny spełni wobec oskarżonego funkcję prewencyjną i wychowawczą oraz zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. Ponadto ten środek karny winien wyeliminować przez okres jego obowiązywania zagrożenie jakie stanowi oskarżony dla innych uczestników ruchu drogowego.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania w sprawie w dniach 2-3 maja 2015 r. i 25 sierpnia 2015 r., przyjmując, iż jest on równoważny trzem dniom kary pozbawienia wolności.

Rozstrzygając o kosztach należnych od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa, Sąd orzekł na mocy art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłatach w sprawach karnych.